

Prosinec 2013 – leden 2014 č. 135

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 18. října – Sv. Lukáše

Drazí věřící,

v únoru letošního roku jsme si připomněli 1700 let od vydání Ediktu milánského, v kterém císař Konstantin Veliký dal křesťanům svobodu vyznávat svoji víru. Cesta k němu byla zdlouhavá, potřísněná mučednickou krví a zároveň provázaná bojem s herezemi o uchování věrnosti plnosti přijaté víry. Tuto cestu vytyčuje ve svých listech apoštolů národů sv. Pavel. Křesťané žili ve světě obklopeni pohanskou společností s mnoha neřestmi, ne nepodobnými těm současným. Sv. Pavel se však zaměřuje hlavně na život křesťanských obcí a na to, aby zlořády nepronikaly do nich, aby žily a působily v tomto světě, ale nepřijímaly způsoby tohoto světa. Vůči okolnímu světu se nezaměřuje na jeho nápravu, která by bez víry byla iluzí, nýbrž na hlásání Krista ukřižovaného, jehož přijetí je zásadní podmínkou a inspirací pro život podle křesťanských mravů. Jistěže sv. Pavel neodmítá to, co zůstalo uchováno z přirozených ctností, ale svým působením svědčí o nadpřirozeném poslání Církve, zaměřeném na pokání a spásu nesmrtelných duší skrze život v Kristu.

Teprve společnost, která z větší části přijala víru, se může stát křesťanskou, což je i součástí Boží prozřetelnosti. Tak zjevení danému císaři Konstantinu Velikému před bitvou na Melvitském mostě jakožto nadpřirozenému zásahu Božímu předcházela skoro tři staletí misijní práce a utrpení pro Krista. Po vydání Ediktu milánského pak ještě trvalo více než půl století, než se křesťanství stalo za císaře Theodosia Velikého v Římské říši náboženstvím státním. Ale předtím i potom boje o víru pokračovaly a stěhováním národů a vnitřním rozkladem dochází k rozpadu a zániku západního císařství. Na Církev z jedné strany útočila ariánská hereze a z druhé strany přival pohanů. Ale vytrvalé misijní úsilí a nesení nových křížů vedlo na křesťanském Západě k postupnému upevňování katolické víry a po více než 300 letech dochází na Hod Boží vánoční korunovací Karla Velikého k obnově západního císařství. Císař je chápán jako ochránce Církve a soudce mezi křesťanskými knížaty, tedy garant křesťanského pořádku. Tomuto poslání se definitivně zpronevěřili až „osvícenští“ císařové. Posledním římským císařem byl František, o němž papež v konzistorní řeči u příležitosti jeho korunovace řekl: „Milosrdný Bůh, který Církvi své vždy pomáhá, daroval jí císaře Františka, v němž nalezne mocného ochránce.“ Nicméně, jak

poznává dr. František Kryštof, se „tato naděje sv. Stolice úplně nenaplnila“, za což „vina spadá spíše na jeho rádce a ministry, kteří císaře obkličovali a proudem časovým vedli“. Není to nic překvapivého, neboť velká část z nich od dob vlády Marie Terezie a Františka Štěpána Lotrinského patřila k zednářským lóžím. Císař František pak odložil roku 1804 po tisíci letech od obnovy západního císařství titul římského císaře (papežský stolec jiný titul než Imperator Romanus nikdy neuznal).

Postupně v 19. a 20. století zanikají všechny katolické státy, poslední v důsledku koncilního liberalismu. Církev tak žije již přes 200 let ve zkouškách pod tlakem idejí pocházejících z protestantismu a svobodného zednářství, ve světě neustále více liberálním, novopohanském, odvráceném od svého Stvořitele, světě revoluce. Tato revoluce II. vatikánským koncilem pronikla i do Církve a zasáhla hlubokou krizí církevní hierarchie včetně nositelů papežského úřadu. Některé sekundární osobnostní rysy pokoncilních papežů v určitém ohledu dočasně vzbuzující jistý konzervativní dojem nic nemění na podstatě problému a očekávat změnu k lepšímu dříve, než se od liberálních idejí odvrátí, je iluzí.

Žijeme v době duchovního boje o víru, o věrnost plnosti víry, v době duchovního boje uvnitř Církve, přičemž žijeme obklopeni neustále více novopohanskou a protikřesťanskou společností, v níž se ale vyskytuje nemálo lidí víře otevřených. Obstát lze jen tak, jak obstáli křesťané v podobných situacích v různých zemích a časech – v uchování plnosti toho, co Církev vždy věřila, ve věrném životě dle učení Církve a v misijní práci v současné společnosti při hlásání Krista ukřižovaného, a ne nějakých fantasmagorií, které každého normálního člověka zákonitě odpuzují. Nemůžeme také podporovat působení lidí pochybných zásad a mravů, byť pod záminkou parciálního dobra, to budí nakonec pohoršení u každého slušného člověka – non faciamus mala, ut eveniant bona – nečinně zlé, abychom dosáhli dobra.

Budoucnost neznáme a znát nepotřebujeme, v Božích trestech a zkouškách přichází i dostatek milosti a požehnání a vše nakonec vypadá jinak, než si to i ti největší experti na budoucnost a odborné interpretace byť i pravých zjevení představují. Zvláštní ochranu nám přislíbila naše nebeská Matka Panna Maria ve svém Neposkvrněném Srdci, proto se k němu obzvláště v modlitbě posvátného růžence utíkejme. A snažme se i dnes navazovat na vše pozitivní, co zůstalo ve společnosti, v naší vlasti

a našem národě zachováno, neboť milost staví na přirozených hodnotách, které jsou také dobry pocházejícími od Hospodina.

V adventě očekávání si vyprošujme od Ježíše Krista rodícího se do Svaté rodiny, do rodiny vyvoleného národa, obnovu našich rodin, obnovu nového Israele – katolické Církve, i obnovu všech křesťanských národů. Prosme pak v příštím roce – v roce dvanáctistého výročí úmrtí císaře Karla Velikého a stoletého výročí úmrtí papeže sv. Pia X. – o obnovu všeho v Kristu, o kterou se oba zasazovali, jeden jako ochránce Církve, druhý jako náměstek Kristův.

„Jestliže jste tedy povstali s Kristem, hleďte to, co je shůry, kde Kristus sedí na pravici Boží! Usilujte o to, co je shůry, ne o to, co je na zemi! Vždyť jste zemřeli a váš život je skryt s Kristem v Bohu. Až se zjeví Kristus, váš život, tehdy i vy se ukážete s ním ve slávě.

Nuže umrtvěte, co je ve vašich údech pozemského: smilstvo, nečistotu, chlípnost, zlou žádostivost a lakotu, která je modloslužbou! Vždyť pro tyto věci přichází hněv Boží na syny nevěřící. V těch neřestech jste trávili kdysi i vy svůj život. Nyní však odložte od sebe i vy to všecko: hněv, prchlivost, zlobu, nactiutrhání a potupné řeči ze svých úst! Neobelhávejte se vespolek; vždyť jste svlékli ze sebe starého člověka s jeho skutky a oblékli jste nového člověka, jenž se stále zdokonaluje v poznání podle obrazu svého Stvořitele“ (Kol 3,1 – 10).

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Intervence Msgr. Lefebvra na jednání II. vatikánského koncilu

**(úryvek z knihy Msgr. Bernarda Tissiera de Mallerais:
Msgr. Marcel Lefebvre. Životopis)**

Dvojí omyl kolegiality

Prvním tématem, jež arcibiskup v koncilní aule načal, bylo to o údajné kolegiální povaze episkopátu, kterou tvrdí nové schéma o Církvi (kap. 2, č. 16 a 17).

Během dvou ústních intervencí v říjnu a listopadu 1963 nepodsouval Msgr. Lefebvre schématu¹ zlé úmysly, zajisté však, řekli bychom, špatný směr. Aniž by zkoumal každé písmeno textu, jak to činil Msgr. Carli, prohlédl jeho neblahé tendence a nebezpečné dopady při praktickém uplatnění.

„Tento text totiž tvrdí,“ řekl v říjnu, „že členové biskupského kolegia vlastní řídicí moc, ať již spolu s nejvyšším pastýřem nad celou Církví, či společně s ostatními biskupy² nad různými diecézemi.“

Tak by tedy musel sdílet papež svou moc nad celou Církví se stálým biskupským kolegiem a biskupové svou osobní a bezprostřední pastýřskou pravomoc vůči svému stádcí s národními biskupskými konferencemi.

Arcibiskup ostatně předkládá stejnou obžalobu v interview, které poskytl 15. října tiskové službě Divine Word News Service pátera Wiltgena:

Je to „nový druh kolektivismu, jenž se vloupává do Církve (...), biskupové by pozbyli veškerou iniciativu“.³

Jeho zkušenosti jako apoštolského delegáta a nedávno prožité události spojené se shromážděním kardinálů a arcibiskupů Francie mu postavily před oči nebezpečí, které by představovaly mocné biskupské konference pro pastorační zodpovědnost každého jednotlivého biskupa.

6. listopadu 1963 si arcibiskup ze Synnady posloužil jemnou ironií jednoho historického důkazu proti principu právní kolegiality:

„Kdyby měl být na tomto koncilu jako zázrakem objeven a slavnostně vyhlášen, muselo by se logicky prohlásit, jak to již učinil jeden z otců: ‚Římská Církev se zmýlila v tom, že nepoznala základní princip své božské ústavy...‘“⁴

Konečně 2. října 1965 při debatě o misionářské činnosti Církve přesně ukázal, že Pius XII., když ve *Fidei donum* vyzdvihl „společnou zodpovědnost“ biskupů za všeobecný misijní úkol Církve, chtěl jí rozumět pouze ve smyslu morální zodpovědnosti na základě bliženské lásky, a nikoliv na základě nějakého práva, jež plyne ze spravedlnosti:

„Naproti tomu jsou biskupové podle práva vždy povinováni své diecézi, svému vlastnímu stádcí; teprve v druhé řadě jsou na základě bliženské lásky povinni k tomu, aby měli starost o duše všech lidí.“⁵

Tato vysvětlení, jež přišla přesně v tom správném okamžiku, potvrdila odůvodněnost předběžné vysvětlující nóty, kterou Pavel VI. nechal připojit ke konstituci o Církví.

Není již Církev Kristova katolická Církev?

Jednou z ústředních debat, která vzala koncil útokem, byla debata o definici či dokonce o identitě katolické Církve samotné. Schéma o Církví, které bylo koncilním otcům zasláno v roce 1963 a které nahradilo původní text přípravné komise, jež byl v listopadu 1962 při prvním koncilním sezení odmítnut, ještě ujišťoval, že jediná Církev, která se ve vyznáních víry označuje jako „jedna, svatá, všeobecná a apoštolská, je katolická Církev, která je na tomto světě zřízena a založena jako společnost“.

Ale v červnu 1964 vyvolal vlnu protestů text rozdaný koncilním otcům. Stálo v něm: Církev Kristova „se nachází v katolické Církví“. Ono „est“ (= je), vyjadřující totožnost, bylo nahrazeno „subsistit in“ (= nachází se v); tímto způsobem by byla Církev Kristova v katolické Církví pouze přítomná nebo v ní trvající či plně zřízená. Tuto výměnu navrhl protestantský pastor Wilhelm Schmidt teologovi kardinála Fringse Ratzingerovi.⁶

Teologická komise prohlásila: „*Subsistit in* je použito namísto *est* proto, aby výraz lépe souhlasil s tvrzením, že existují církevní prvky, jež se nacházejí jinde.“⁷

Při zahájení třetího zasedacího období dal Msgr. Carli jedinou přiměřenou odpověď:

„Slova *subsistit in*,“ řekl, „jsou nepřijatelná, neboť jinak by bylo možno věřit, že Církev Kristova a katolická Církev jsou dvě od sebe odlišné věci, přičemž prve jmenovaná přebývá v druhé jako v nějakém podřazeném nositeli. Člověk tedy musí zcela jednoduše a daleko pravdivěji říci *est*, poněvadž to říkají prameny“⁸, tj. učitelské dokumenty zveřejněné ještě před nedávnem, na něž se text odvolává, aniž by jim byl věrný, jako encyklika Pia XII. *Mystici corporis*, která bez okolků staví Církev Kristovu na roveň katolické Církví (č. 13), stejně jako encyklika *Humani generis* (Dz. 2319).

Protože se koncil od tohoto tradičního učení vzdálil, učinil z Církve něco mlhavého bez přesných obrysů, opatřeného pevným jádrem: katolickou Církví, kolem níž se kupí v soustředných kruzích „církevní útvary, východní církve a různá církevní společenství“, jimž se přiznává církevní existence, aniž by měly samostatné trvání jako sama katolická Církev“.⁹

Proti tomuto omylu se v listopadu 1963 postavil arcibiskup ze Synnady u příležitosti debaty o ekumenismu. Schéma se opovažovalo tvrdit, že

„tyto církve a odloučená společenství nejsou v žádném případě zbaveny jakéhokoliv významu v tajemství spásy; ve skutečnosti Duch Kristův nepohrdá tím, aby si jimi posluhoval jakožto prostředky spásy“.¹⁰

Vyvrácení bylo sepsáno do několika obsažných řádek, jež byly odevzdány sekretariátu koncilu:

„Nějaké společenství, pokud je to společenství oddělené od katolické Církve, se nemůže těšit pomoci Ducha Svatého, protože jeho odloučení je odporem vůči Duchu Svatému. Ten může na duše působit pouze přímo nebo užívat prostředků, které jako takové nevykazují žádný znak odloučení.“¹¹

Vylhaný ekumenismus

V touze hledat a vysoce oceňovat „prvky posvěcování“, které si odloučení bratři možná uchovali, se ponechávají v zajetí svých bludů, řekl Msgr. Lefebvre při stejné intervenci.

Tudíž klameme protestanty, když jim říkáme: „Vy jste učedníci Kristovi, znovuzrození křtem“, neboť velmi často je křest „neplatný kvůli chybě buď ve formě, nebo v materii, nebo v intenci“¹² a zcela obecně je neúčinný, poněvadž přece u těch, kdo dosáhli věku užívání rozumu, představuje nedostatek božské a katolické víry překážku, obex, pro milost.

Klameme též pravoslavné „lživým ekumenismem“, jenž „napadá primát papeže a zbavuje ho obsahu“ a usiluje o to „nechat lidi věřit a říkat, že římský biskup je pouze *primus inter pares*, tj. první mezi sobě rovnými“, přičemž papežský primát „je nahlížen téměř výlučně jako něco, co má sjednocovat hierarchii a zachovávat ji nerozdělenou“, to znamená jako pouhé „pouto vnější jednoty“.¹³

Jestliže prostřednictvím koncilu „se tyto pravdy zkracují“,¹⁴ řekl Msgr. Lefebvre, jestliže „se podstatná pravda zvěstuje neúplně, aby se popohnala jednota“, totiž primát nejvyššího pastýře, potom utvrzujeme odloučené východní církve v jejich nesprávné představě o jednotě „bez plného přijetí důsledků primátu“¹⁵.

Vidíme, jak se později Jan Pavel II. pevně drží v přímé linii oslabených pravd II. vatikánského koncilu, když ve své encyklice *Ut unum sint* požaduje, že „je třeba hledat způsob výkonu primátu, jenž je přijatelný pro pravoslavné“.

Církev, svátost světové jednoty

9. září 1965 obsahovala veřejně nepřečtená arcibiskupova intervence mezi četnými kritickými poznámkami k pověstnému schématu XIII (pozdějšímu schématu *Gaudium et spes*) dva útoky proti novotářské nauce o Církvi toto:

„Na straně 38, v řádcích 22 a 23, je Církev definována jako ‚svátost niterného sjednocení s Bohem a jednoty veškerého lidského pokolení ...‘¹⁶ Toto pojetí vyžaduje vysvětlení: jednota Církve není jednotou lidského rodu.“

Svým navyklým citem vystihl Msgr. Lefebvre ducha, na němž toto dvojnásobné pojetí spočívá i u tohoto schématu, jako ještě u mnoha dalších:

„Bezpočet vět obsahuje víceznačnosti, protože to, co jejich autoři učí, není ve skutečnosti tradiční katolická nauka, nýbrž nauka nová, směs nominalismu, modernismu, liberalismu a teilhardismu.“¹⁷

Mezi jinými dvojnásobnými větami vybral arcibiskup tu, která pochází od Teilharda de Chardin a Karla Rahnera¹⁸: „Svým vtělením přijalo Slovo Boha Otce celého člověka s tělem a duší („souhlasí“, říká Msgr. Lefebvre); tím celou stvořenou přirozenost posvětil (zdůrazňuje Msgr. Lefebvre), včetně hmoty, takovým způsobem, že všechno, co existuje, podle svého způsobu volá po Vykupiteli“ (s. 39, řádky 19-22).¹⁹

Koncil opravil toto tvrzení tím, že vyškrtl dvojnásobný výrok o kosmu, ale současně ponechal dvojnásobný výrok o člověku:

„Svým vtělením se Syn Boží jistým způsobem sjednotil s každým člověkem“²⁰, v čemž se již objevuje vůdčí motiv Wojtyłovy teologie o všeobecném vykoupění, ve které jsou vypuštěny vykoupění od hříchu a nezbytnost křtu, stejně jako nutnost náležet k Církvi, aby byl člověk spasen.

Msgr. Lefebvre uzavírá svou intervenci – kterou bohužel nemohl v koncilní aule přečíst –, v níž vyčítá schématu XIII (s. 6-10), že „tvrdošíjně zamlčuje dědičný hřích s jeho následky“, že „hovoří o povolání člověka (s. 13n.), aniž by hovořilo o křtu a ospravedlnění nadpřirozenou milostí“, nebo že popisuje Církev jako „evangelní kvas ve veškeré lidské mase“²¹ místo coby dokonalou a ke spáse nezbytnou společnost, s následujícím mimořádným zvoláním:

„Tato pastorální konstituce (...) neposkytuje lidem a křesťanům pastvu evangelní a apoštolské pravdy a nadto Církev nikdy takto nehovořila.“

Tomuto hlasu nemůžeme naslouchat, protože to není hlas Nevěsty Kristovy. Tento hlas není hlasem Ducha Kristova. Hlas Krista, našeho Pastýře, známe. Tento však neznáme. Roucho je beráncí; hlas není hlasem Pastýře, ale možná hlasem vlka. Domluvil jsem.“²²

Náboženská svoboda: nesprávná definice

Především v boji proti náboženské svobodě, jež vedl, si získal Msgr. Lefebvre pověst „vášnivého a ostrého obránce katolické pravdy“ – *veritatis catholicae defensor acerrimus* –, jak jej nazval jeden kardinál.

I když se často připojoval k poznámkám svých přátel, kardinálů Ruffiniho, Bacciho²³ a Browna, tak i přesto nevyjadřuje arcibiskup o nic méně své nejvlastnější myšlenky – které jsou naprosto věrné tradici.

Věrně učí ponaučení, jak je uděluje Lev XIII. v *Immortale Dei*²⁴:

„Lidská svoboda nemůže být popsána jako osvobození od jakéhokoliv donucení, poněvadž by jinak zničila každou autoritu. Donucení může být fyzické nebo morální. Morální donucení na poli náboženském je velmi užitečné a nalézá se na všech stránkách Písma svatého. „Počátek moudrosti je bázeň Páně“ (Žalm 110,10). Autorita existuje proto, abychom činili dobro a zlého se varovali, to znamená proto, aby lidem pomáhala správně užívat svobody“ (s. 40 a 68-69).

Proto znamená „nový základ“, který našli, jak věří, autoři schématu při volném zkoumání pravdy, jenom sypání písku do očí.

„Tento odstavec,“ vysvětluje, „jasně ukazuje, jak je toto prohlášení vzdálené od skutečnosti. Hledání pravdy spočívá u lidí žijících na zemi především v poslušnosti, v podřízení jejich rozumu určité autoritě, ať již je to autorita rodiny, náboženství, anebo též státu. Kolik lidí může dospět k pravdě bez pomoci autority?“ (s. 41 a 69).

Co se „nového základu“ týče, „opírá se schéma o určitý relativismus (...). Uvažuje jen o naší době vlastních, proměnlivých situacích a hledá nové maximy jednání jako lidé, kteří se zaměří vždy jen na jeden zvláštní případ, jak se to stává např. ve Spojených státech. Avšak okolnosti se mohou měnit a ony se opravdu mění“ (s. 69-70).

Tento ostrý bodec, který byl zaměřen proti tezi P. Johna Murraye, jež chtěl z amerického modelu náboženského pluralismu a zevšeobecnělé vzájemné tolerance odvodit náboženský ideál státu, ukazuje křehkost teorie, která stojí pouze a výlučně na tekutém písku proměnlivých

okolností. Staví na světlo pevnost tradičního učení, založeného na skále práv pravdy.

„Protože toto prohlášení nespočívá na právech pravdy, která jediná může přinést skutečné řešení, jež obstojí za všech okolností, tak vidíme, že jsme nevyhnutně postaveni před nejhlubší obtíže“ (s. 70).

Jinými slovy: Náboženská svoboda není žádné katolické učení, nýbrž čirý ústupek duchu doby!

Náboženská svoboda: pokrytectví

Msgr. De Smedt byl v koncilní aule ve svém postavení jakožto zpravodaj komise největším obhájcem této ústupnosti duchu doby. Ve vleku P. Murraye tvrdil, že státní moci nepřísluší, aby vynášela soud ohledně pravosti nebo nepravosti nějakého náboženství²⁵. Schéma je méně přesné ve svém výrazu (kap. II, č. 4), předpokládá však tento princip, který kardinál Ruffini – jak si vzpomínáme – nazval „velmi nesprávným“. Msgr. Lefebvre zdůrazňuje, že tvrzení této nepříslušnosti „výslovně protiče katolické nauce“, jak ji předkládá Lev XIII. v *Immortale Dei*²⁶ (s. 42):

„Zcela neprávem,“ říká, „upírají autoři (schématu) křesťanským představitelům států smysl pro pravdu. Zkušenost dokazuje naprostou nesprávnost takového náhledu: nějakým způsobem poznává pravdu každý, jak ti, kteří jí protiče a pronásledují věřící, tak také ti nevěřící, kteří ctí pravdu a ty, kdo v ni věří“ (s. 70).

Ve světle výkladu tohoto rozporu, jenž zcela vykazuje styl ctěného P. Voegtliho, se jeví státní laicismus, ať již jej zastává klérus, jako laicismus Msgr. De Smedta, anebo má pečeť nepřátel Církve, jako laicismus svobodného zednářství, zcela tím, čím je: jako pokrytectví.

Náboženská svoboda jako vítězství svobodného zednářství

Posuzováno historicky, jak zdůrazňuje Msgr. Lefebvre, náboženská svoboda se nenachází v Písmu svatém – což P. Congar²⁷ později přiznal: „Z Písma svatého lze dokázat jen povinnost nejen naše svědomí, ale naši celou osobu podřídit Bohu, Ježíši Kristu a Církvi.(...) Nikde a nikomu nedává Písmo svaté právo vyvolávat pohoršení, ani tehdy, když je svědomí nezaviněně v omylu“ (s. 44).

Právě naopak je třeba původ náboženské svobody hledat „mimo Církev, u takzvaných filosofů 18. století: Hobbese, Locka, Rousseaua, Voltaira“, a marně se v polovině 19. století „liberální katolíci s Lamennaisem pokoušeli toto pojetí uvést do souladu s učením Církve: byli papežem Piem IX. odsouzeni. Papež Lev XIII. toto pojetí, jež nazývá ‚novým právem‘, odsoudil ve své encyklice *Immortale Dei* jako odporující zdravé filosofii, Písmu svatému a tradici“ (s. 86).

Nakonec pranýřuje arcibiskup temné jedové kuchyně, v nichž byla náboženská svoboda původně uvařena²⁸:

„Letos [1965] zveřejnil svobodný zednář Yves Marsaudon knihu *L'œcuménisme vu par un franc-maçon de tradition* [Ekumenismus, jak ho vidí tradiční svobodný zednář]. Autor knihy tím vyjadřuje přání zednářů, aby náš koncil slavnostně vyhlásil náboženskou svobodu“ (s. 86-87).

„Křesťané (...) přesto nesmí zapomenout,“ píše baron Marsaudon, „že každá cesta vede k Bohu (‚v domě Otce mého jest příbytků mnoho‘ ...), a musí trvat na tomto odvážném pojmu svobody myšlení, který – a tady můžeme opravdu mluvit o revoluci – poté, co vyšel z našich zednářských lóží, se skvěle rozšířil pod kopulí Svatého Petra.“²⁹

Právo na pohoršení a jeho důsledky

Z úst řečníka vychází stále znovu jeden výraz: „Náboženská svoboda je právem na pohoršení“, protože ve státě vymezuje domovské právo náboženskému omylu, nákaze tímto omylem a jeho mravním důsledkům. A arcibiskup vypočítává mezi důsledky náboženské svobody tyto:

- Zkázu mravů: „Nelze stanovit svobodu všech náboženských společenství v lidské společnosti coby tvrzení jako v č. 29, aniž by těmto společenstvím přiznal také svobodu mravů: mravní chování a náboženství jsou spolu niterně spojeny, jako např. mnohoženství a islámské náboženství“ (s. 69).
- Zánik katolických států, poněvadž „již nebude žádné státní společenství, které je vybaveno katolickým zákonodárstvím“ (s. 44).
- „Relativismus v nauce a v praktické náboženské lhostejnosti“ (s. 44).

- „Vymizení misijního ducha (...) za účelem obrácení duší“ (s. 44).

Naopak se všechny tyto nanejvýš závažné nevýhody vytratí, pokud se bude hlásat, že „pouze a jedině Církev Kristova [katolická Církev] vlastní přirozený a nadpřirozený božský zákon v úplné neporušenosti a dokonalosti. Jen ona obdržela pověření jej hlásat a prostředky k jeho zachovávání. V ní se nachází Ježíš Kristus, jenž je naším zákonem, opravdu a skutečně. V důsledku toho vlastní jen ona skutečné právo na náboženskou svobodu, vždy a všude“ (s. 88).

¹ Srov. Berto, Victor-Alain: *Pour la sainte Eglise romaine. Textes et documents de V.-A. Berto, prêtre, 1900-1968* [Za svatou římskou Církev. Texty a dokumenty V.-A. Berta, kněze, 1900-1968]. Paříž (Cèdre) 1976, s. 252.

² Schéma nicméně ujišťuje, že „starost“ každého člena kolegia o celou Církev „není aktem jurisdikce“ (č. 17).

³ Wiltgen, Ralph: *Der Rhein fließt in den Tiber. Eine Geschichte des Zweiten vatikanischen Konzils* [Rýn se vlévá do Tiberu. Dějiny II. vatikánského koncilu]. Feldkirch (Lins-Verlag) 1988, s. 92-93.

⁴ Lefebvre, Marcel: *Ich klage das Konzil an!* [Obžalovávám koncil!]. Martigny (Saint-Gabriel) 1977, s. 30.

⁵ Tamtéž, s. 90.

⁶ Pastor Wilhelm Schmidt: dopis P. Matthiasu Gaudronovi z 3. srpna 2000.

⁷ V kapitole I.; *Acta synodalia concilii Vaticani II* [Synodální akta II. vatikánského koncilu] (dále jen „A. Syn.“), sv. III., díl I., s. 440.

⁸ A. Syn., sv. III., díl I., s. 663.

⁹ Srov. kardinál J. Ratzinger: přednáška z 27. února 2000; *Osservatore Romano*, 4. březen 2000, s. 7-8.

¹⁰ *Schema decreti de oecumenismo*, 1963, č. 2, s. 8; srov. koncilní dekret *Unitatis redintegratio*, č. 3.

¹¹ Lefebvre, Marcel: *Ich klage das Konzil an*, s. 33.

¹² Tamtéž, s. 93. Msgr. Lefebvre vždy zdůrazňoval, že omyl duchovního ohledně účinku nějaké svátosti může ovlivnit jeho intenci: buď tím, že mu dá příležitost učinit akt vůle, který je ve výslovném protikladu k účinku svátosti, nebo tím, že řídí vůli tím směrem, že přesným a rozhodným způsobem chce něco zcela jiného než tento účinek. Tato skutečnost se v prohlášeních Svatého stolce jasně neukázala; srov. DH 3101 – 3102; Msgr. Lefebvre si z tohoto důvodu dělal starosti.

¹³ Lefebvre, Marcel: *Ich klage das Konzil an*, s. 56 a 57-58; úryvek z poznámky kardinála Larraony, jež obsahuje jeho výhrady a je spolupodepsána Msgr. Lefebvrem.

¹⁴ Lefebvre, Marcel: *Ich klage das Konzil an*, s. 32.

¹⁵ Poznámka kardinála Larraony, in: Lefebvre, Marcel: *Ich klage das Konzil an*, s. 58.

¹⁶ Této představy, vyjádřené již prostřednictvím *Lumen gentium* (č. 1) jako základní zásada, se chopilo schéma XIII a ponechala *Gaudium et spes*, č. 42, § 3. Má za původce teology nizozemského jazyka P. Smulderse, B. Willemse, E. Schillebeeckxe, J. Witta, ale rovněž Karla Rahnera.

¹⁷ Lefebvre, Marcel: *Ich klage das Konzil an*, s. 83.

¹⁸ Srov. Rahner, Karl: *Mission et grâce* [Poslání a milost]. Překlad od Charlese Mullera. Sv. I.: XXe siècle, siècle de grâce? Paříž (Mame) 1962, s. 63, 84, 85.

¹⁹ Srov. komentář od P. Chenu in: Duquesne, Jacques: *Un théologien en liberté – Jacques Duquesne interroge le Père Chenu* [Teolog svobody – Jacques Duquesne se dotazuje pátera Chenu]. Paris (Centurion) 1975, s. 186.

²⁰ *Gaudium et spes*, č. 22, § 2.

²¹ Schéma z 28. května 1965, s. 40, řádek 13; srov. *Gaudium et spes*, č. 40, § 2.

²² Lefebvre, Marcel: *Ich klage das Konzil an*, s. 84; v textu následující čísla stran viz tamtéž.

²³ Tamtéž, s. 32.

²⁴ *Les enseignements pontificaux. Présentation et tables par les moines de Solesmes* [Papežská poučení, předkládaná mnichy ze Solesmes] (dále jen „EPS“). Paříž (Desclée et Cie.) 1954, 1960, *La Paix intérieure des nations* [Vnitřní mír národů] (dále jen „PIN“), č. 149.

²⁵ *Relatio de reemendatione schematis emendati*, 28. květen 1965, s. 48-49, A. Syn., sv. IV., díl I., s. 191.

²⁶ „Vedoucí představitelé států musí jméno Boží ctít jako svaté a ke svým nejvznešenějším povinnostem počítat podporu náboženství, jeho zvýhodňování svou náklonností a jeho ochranu mocí zákonů. (...) Občanská společnost musí pečovat o to, aby (...) byl všeobecně uznáván svatý a nedotknutelný výkon náboženství“ (EPS, PIN, č. 131). Poznání pravého náboženství není ostatně obtížné ani pro nekatolíky, neboť „lidé je poznávají bez obtíží, alespoň v katolických zemích, podle znaků pravdy, jejíž zářivé rysy v sobě nese. Toto náboženství musí vedoucí státní představitelé zachovávat a ochraňovat“ (Lev XIII.: encyklika *Libertas*, 20. červen 1888).

²⁷ Vatré, Eric, et al.; Trédaniel, Guy (ed.): *La droite de Père. Enquête sur la tradition catholique aujourd'hui* [Otcovská práva. Zkoumání dnešní katolické tradice]. Paříž (Ed. de la Maisnie) 1994, s. 118.

²⁸ Srov. Schmidt, Stjepan: *Agostino Bea, cardinale dell'ecumenismo e del dialogo* [Augustin Bea, kardinál ekumenismu a dialogu]. Milán (San Paolo) 1996, s. 139-141, který podává zprávu o významném setkání v New Yorku 1. dubna 1963, jež pořádala American Council for Democracy under God [Americká rada pro demokracii podřízenou Bohu] za předsednictví kardinála Bey, který hovořil na téma „Občanská jednota a svoboda podřízená Bohu“.

²⁹ Marsaudon, Yves: *L'œcuménisme vu par un franc-maçon de tradition*. Paříž (Vitiano) 1965, s. 121; citováno dle Permanences, č. 21 (červen 1965), s. 87.

Věrnost řeholnímu životu

(ze sborníku Marcel Lefebvre: *Pastýřské listy*)

Aniž bych Vám již nyní předkládal přehled nebo shrnutí tak blahodárného shromáždění vyšších řádových představených, zdá se mi příhodné Vás v rámci „Slova měsíce“ povzbudit, abyste znovu oživilí milost řeholního života, kterou v sobě máte.

I když je pravda, že vyšší představení jsou si více vědomi toho, jak je nezbytné podporovat a povzbuzovat soužití nebo život ve společenství, což je rámeček, v němž řeholní život nachází svou sílu a rozvoj, tak musíme i přesto bezpodmínečně konstatovat, že to, co životu v komunitě propůjčuje bytí a účinnost, je pouze pravý a skutečný řeholník.

Povinnost vlastního řeholního života není vyhrazená řeholním představeným. Mladý řeholník, který právě dokončil svůj stupeň vzdělávání, může a má být přesvědčeným a rozhodným řeholníkem, stejně jako zkušený misionář, a za každou cenu žít své řeholní povolání podle řádových pravidel a stanov, v souladu se sliby, které složil před Bohem a Církví.

Nesmíme si stěžovat na milost řeholního života, nemůže být řeč o její neúčinnosti nebo neúčinnosti – to, co bohužel až příliš často chybí, je sám řeholník. Určitě musí řeholní představení dbát na všechno, co může řeholní život usnadnit, ale ti, kteří jsou věrni svým slibům, obdrží milosti a dostanou jich od našeho Pána tolik, že mohou v této věrnosti vytrvat, zcela lhostejno, jaké jsou okolnosti.

Slabost vůle je též následkem dědičného hříchu, ale všechna léta vzdělávání jsou určena k tomu, aby naši vůli posilovala a poskytla nám nutné nadpřirozené i přirozené prostředky k tomu udržet naši vůli v konání dobra, v plnění povinností a vůle Boží.

Často si ti, kteří obdržené vzdělání nesprávně přijali nebo zpracovali, stěžují, že ve svém řeholním životě nenalézají zdroj vnitřního života víry a apoštolské horlivosti.

Dobrý řeholník vytváří dobré řeholní společenství a není to vždy dobré řádové společenství, které formuje správného řeholníka. Naš apoštolský život od nás vyžaduje, abychom svůj vnitřní život víry neustále obnovovali z pravých zdrojů milosti. Naše řádové vzdělání má tuto neustálou obnovu ulehčit. Při této příležitosti směřuji Vaše zraky na tato

slova našeho Svatého otce, papeže Pavla VI., která Vám ještě lépe pomohou pochopit nutnost osobního, hlubokého a přesvědčeného řeholního života:

„Lidé, kteří jsou povoláni mít tu čest, aby s Vykupitelem spolupracovali na předávání božského života duším, se musí považovat za skromné, ale věrné nástroje, jež mají za úkol čerpat z jediného zdroje: Ježíše Krista.

Jestliže si někdo při výkonu svého apoštolátu počíná tak, jako kdyby Ježíš nebyl jediným základem života, pokud zapomíná, že role, kterou plní, je druhořadá a podružná, pakliže očekává, že dobrý výsledek pochází jen a pouze z jeho vlastní činnosti a z jeho vlastních schopností, potom propadá zhoubnému omylu, který vyvolává smrtící převrácení pravých hodnot. Toto chování nahrazuje božské působení horečnatým přirozeným snažením; zneuznává sílu milosti a prakticky zařazuje nadpřirozený život, sílu modlitby a účinnost vykoupení do seznamu pouhých abstraktních pojmů.

Buďte tedy co nejníterněji přesvědčeni o přednostním postavení vnitřního života víry před činným životem. Jste určeni k tomu, abyste duchovně ovládli svět, máte budovat království Boží, jež se nazývá Církev, máte proniknout a zachránit dnešní svět, máte dát opět smysl, krásu a křesťanskou duši všem jevům dnešního, tolik propleteného života. A přece! To vše musíte konat, aniž byste se světu přizpůsobovali, aniž byste se v něm ztráceli, protože kněží nejsou ze světa – *de mundo non sunt, sicut Ego* – říká Kristus Pán – *non sum de mundo* [„Ze světa nejsou, jako ani já nejsem ze světa“] (Jan 17,16), tím, že vždy bez úhony a beze změny zachováte svou kněžskou a osobní svébytnost. Nenecháte se zneužít světským duchem, nýbrž se jako synové Boží necháte vést duchem Božím, *quicumque enim Spiritu Dei aguntur, ii sunt filii Dei* [„Vždyť všichni ti, kteří se dávají vésti Duchem Božím, jsou synové Boží“] (Řím 8,14). Právě proto vás chce mít Církev svobodné od každé pozemské vazby, proto vám doporučuje nezištnost a prostý život v chudobě: *Nolite possidere aurum neque argentum, neque pecuniam in zonis vestris* [„Neopatřujte si zlata ani stříbra ani mědi do svých opasků...“] (Mt 10,9). Pro tuto namáhavou cestu vám Církev jako dobrá matka poskytuje pravé bohatství, totiž milost. Tato milost pro vás, toto celistvé, úplné a přehojné vlastnictví Boží lze předávat ostatním, protože se stáváte „služebníky Kristovými a správci tajemství Božích“: *Sic nos existimet homo ut ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei* [„Tak sud' každý o nás, jako o služebnících Kristových a správcích

tajemství Božích“] (1 Kor 4,1); služebníky milosti: *Unusquisque, sicut accepit gratiam, in alterutrum illam administrantes, sicut boni dispensatores multiformis gratiae Dei* [„Posluhujte si vespolek každý podle milosti, kterou obdržel, jako dobří správcové rozličné milosti Boží...“] (1 Petr 4,10).

Jestliže si v sobě zachováte bezpodmínečnou přednost této činnosti a tohoto nadpřirozeného života, potom vám případně snadnější a bude pro vás jistější a užitečnější hovořit s dušemi a budete moci porozumět všem těm, kteří mají ještě alespoň slabou vzpomínku na křesťanský život, jako pokřtění, kteří obdrželi křestní charakter, jenž zůstal bez účinku.

Sv. Bernard z Clairvaux, aby dokázal, že se člověk v apoštolátu musí neustále obnovovat v Kristu, jemu připomíná: *Si sapiis, concham te exhibebis, non canalem* (Serm. 18 in cant.). „Jsi-li moudrý, tak buď nádrž, a ne vodovodem“, protože vodovod vodu, kterou přijímá, nechává pouze protékat, aniž by si z ní ponechal jedinou kapku; naopak nádrž se nejprve sama naplní a nechává vytékat přebytek, aby zúrodnila pole, ovšem aniž by se vyprázdnila, nýbrž se stále znovu naplňuje.

Budete žít tento vnitřní život a budete se chránit před opotřebením prací, přičemž zůstanete věni rozjímání, které udrží oheň božské lásky, aby stále hořel; nevyčerpatelný pramen vnitřního života a v důsledku toho i pro povinnosti vašeho povolání najdete v žitém liturgickém konání, jak to chce koncilní konstituce *Sacra Liturgia*. Tím pro vás bude snazší při všech vašich činnostech zůstat v nadpřirozeném světě a z něho budete dostávat mocnou pomoc k tomu, abyste stále více připodobňovali svůj život životu Kristovu. Horoucí úcta k nejblahoslavenější Panně bude pro vás zárukou úspěchu a věrnosti ideálu vašeho povolání.“*

* Výňatek z promluvy Pavla VI. před Collegium Brasilianum z 28. dubna 1964 o přednosti nadpřirozeného života (*Osservatore Romano*, 8. květen 1964).

Kázání P. Lud'ka Čekavého z 22. neděle po Svatém Duchu ve Frýdku-Místku

Et hoc oro, ut caritas vestra magis ac magis abundet in scientia, et in omni sensu.

A za to se modlím, aby láska vaše víc a více se rozmáhala v poznání a veškerém citění.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Drazí věřící.

Toto jsou slova svatého apoštola Pavla, kterými ubezpečuje věřící z Filip, že se za ně modlí. A je to právě přímluvná modlitba, o které nyní chceme rozjímat. Je totiž naší povinností modlit se nejen za sebe a za nám blízké, nýbrž i za naše nepřátele. A právě proto je také dobré rozumět tomu, jaká má správná přímluvná modlitba vlastně být.

Nejprve se tedy klade otázka, zda se mohu já účinně přimlouvat za někoho jiného, či zda se může někdo jiný účinně přimlouvat u Boha za mě. A zde předpokládám, že je každému jasné, že to možné je. Celá tato věc má ale jeden zásadní háček, kvůli kterému je nutné probrat i tuto základní otázku.

Člověk může sice jinému člověku vyprošovat účinně různé milosti, a to jak přirozené (např. tělesné a duševní zdraví, nalezení dobré práce, klid a pokoj v rodině), tak i milosti nadpřirozené (obrácení na pravou víru, posvěcení a věčnou spásu), ale jen pod tou podmínkou, že se sám nachází v milosti posvěcující. To znamená, že je pokřtěn a není zatížen žádným nevyzpytávaným těžkým hříchem.

A proč? – Protože člověk bez milosti posvěcující se rovná nepříteli Božímu. Může být, že takový člověk sice tu a tam učiní něco, co je Bohu milé, ale základní postoj jeho srdce vůči Bohu je přesto odmítavý. Tak se například snaží lidé činit různé skutky tělesného milosrdenství, aby tak získali jakýsi pokoj pro svou duši, ale pravý pokoj, který pochází pouze od Boha a který pramení z čistého svědomí, přesto odmítají. A proč? Protože by museli zásadně změnit svůj život. V podstatě je Bůh takovým lidem na obtíž, protože po nich požaduje něco, do čeho se jim nechce.

Ale právě tito lidé nemohou samozřejmě od Boha očekávat, že splní jejich přání. Je to i logické. My se chováme k lidem, kteří skutečně zatvrzele odmítají naše přátelství, podobně.

To samozřejmě neznamená, že Bůh nemůže modlitbu nějakého těžkého hříšníka vyslyšet, nýbrž to znamená pouze to, že takový hříšník nemá absolutně žádné právo na to, aby byl od Boha vyslyšen.

Zcela jinak je to ale s člověkem v milosti posvěcující. Takový člověk je právě skutečným přítelem Božím a jako takový má dokonce i jakési právo na vyslyšení. Jistou podobnost nacházíme opět ve všedním životě. Vidím-li, že se mi někdo snaží činit radost a nikdy mě nijak zvlášť neurazil, tak vzniká i pro mě jakási morální povinnost vyjít i jemu vstříc v jeho přáních. A podobně je tomu i u Boha. Samozřejmě, že Bůh není sám v sobě zavázán vděčností nikomu. On stojí jako Stvořitel a dárce veškerého bytí nade vším a konečně i vše dobré, co člověk činí, pramení stejně od něj. Ale protože Bůh stvořil právě celý vesmír jako obraz a odlesk své podstaty, tak i vše dobré, co se ve světě nalézá, musí se nalézt v míře nejvyšší právě u Boha. Vidíme-li tedy, že se v mezilidských vztazích

nachází tento princip přátelské pomoci, který je sám v sobě dobrý, dá se očekávat, že i Bůh chce lidem, kteří hledají jeho vůli a ji také plní, sám splnit každé jejich rozumné přání. A to ne proto, že by musel, nýbrž právě proto, že chce.

Toto, ve vztahu k modlitbě za milost obrácení pro někoho druhého, potvrzuje i svatý Tomáš Akvinský ve své Summě teologické, kde píše, že takový člověk může zasloužit jinému milost obrácení, protože je to přiměřené. „Takový člověk totiž v milosti postavený plní vůli Boží, a proto se sluší podle přátelského poměru, aby Bůh vyplnil vůli člověka spasením jiného.“

A svatý Ambrož říká jinými slovy v podstatě to samé: „Velký je Pán, který pro zásluhy jedněch odpouští druhým a který do té míry zapomíná na chyby jedněch, do jaké míry vystavil zkouškám druhé.“

V podstatě se tedy dá říci, že z tohoto důvodu je modlitba každého člověka v milosti posvěcující Bohem vždy vyslyšena. Ale pozor, kdy a jak, to je jiná otázka, ke které se nyní dostáváme.

Nechme pro zjednodušení stranou přímluvné modlitby za časná dobra a podívejme se na modlitbu nejdůležitější. Totiž za obrácení, posvěcení a věčnou spásu. Stává se totiž nezřídka, že se člověk sice modlí za něčí obrácení, ale toto se nestane. Jak je to potom s jistotou vyslyšení této modlitby? Na to odpovídá opět svatý Tomáš na tom samém místě, že totiž v takovém případě leží vina na straně toho, za koho se modlí, neboť milost, kterou mu Bůh na základě naší modlitby dal, u něj narazila na nějakou překážku.

Proto je nezbytné, abychom usilovali o svatost a dokonalost, neboť zde platí: čím více Boha miluji a činím mu radost, tím větší milost co DO SÍLY a VELIKOSTI někomu vyprošuji. To znamená, že pokud se někdo na základě něčí modlitby neobrátil, není to způsobeno tím, že by Bůh onu modlitbu nevyslyšel, nýbrž tím, že díky malé horlivosti pro Boží věci toho, kdo se modlí, dal i Bůh onomu hříšníkovi milost tomu odpovídající, která nebyla schopna překonat hradby onoho zatvrzelého srdce. A v tom spočívá i ono tajemství, proč právě svatí lidé působili tak četná zázračná obrácení. Jejich rozum a vůle byly totiž tak zaměřeny na vůli Boží, že i milosti, které oni jiným vyprošovali, přesahovaly co do síly dalece milosti vyprošené lidmi povrchními.

A, drazí věřící, zde bych chtěl poukázat na jeden zlořád, který se rozmáhá v celé společnosti. Totiž na ono stálé hudrování nad chybami a neschopností druhých. Kdyby totiž všichni tito inteligentní a schopní jedinci nasadili své nadání do služeb Božích tím, že by následovali Krista pokorného a tichého cestou křížovou a modlili se za obrácení a osvícení lidí, které nyní kritizují, tak by bylo jak v občanské společnosti, tak i v Církvi mnohem pokojněji, protože by Bůh dával bloudícím mnohem větší milosti a oni by se na základě toho obraceli na správnou cestu.

Snažme se tedy prokazovat Bohu stále více svou lásku tím, že budeme například trpělivě snášet těžkosti všedních dnů a že se budeme snažit Boží vůli vždy nejenom hledat, nýbrž ji také uvádět ve skutek. Tak budeme totiž dělat Bohu stále větší radost a tím se i zvětší milosti, které budeme vyprošovat nejenom sami sobě, nýbrž i druhým. Amen.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA PROSINEC–LEDEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

Každá neděle	– 10.00	– Mše sv. (1., 3. a 5. v měsíci chorální a Svátostné požehnání)
Každé úterý (kromě adventu)		– 18.00 – Mše sv.
6. 12.	– 17.30	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
24. 12.	– 8.30	– Vánoční prima
	– 9.00	– Vigilie Narození Páně
25. 12.	– 00.00	– Půlnoční Mše sv.
	– 10.00	– Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální
26. 12.	– 10.00	– Sv. Štěpána – Mše sv. s lidovým zpěvem
27. 12.	– 17.30	– Sv. Jana – Mše sv. a po ní svěcení vína
31. 12.	– 15.00	– Mše sv. s lid. zpěvem a po ní děkonná pobožnost
1. 1. 2014	– 17.30	– Mše sv. chorální
3. 1.	– 17.30	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
4. 1.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 1.	– 17.30	– Svěcení tříkrálové vody
6. 1.	– 17.30	– Zjevení Páně – Mše sv. chorální
V adventu kromě nedělí a 8. 12. denně	– 7.00	– Roráty
Ostatní dny (kromě adventu)	– 8.00	– Mše sv.

PRAHA

Praha -Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

1., 15. a 29. 12.		
5. a 19. 1.	– 10.00	– Mše sv. chorální
25. 12.	– 00.00	– Půlnoční Mše sv.
	– 10.00	– Boží Hod vánoční – Mše sv. chorální

FRÝDEK-MÍSTEK

Zámecké nám. 1251, 1. patro

1. a 15. 12.		
5. a 19. 1.	– 10.00	– Mše sv. chorální

PARDOBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

8. a 22. 12.		
12. a 26. 1.	– 10.00	– Mše sv. chorální
26. 12.	– 10.00	– Sv. Štěpána – Mše sv. s lidovým zpěvem

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

8. a 22. 10.		
12. a 26. 1.	– 10.00	– Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

1. a 15. 12.		
5. a 19. 1.	– 17.30	– Mše sv. chorální
28. 12.	– 10.00	– Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Dům kultury, Dolní 183/30, vstup levým bočním vchodem – v průběhu

Mše sv. bude zamčeno

7. a 21. 12.		
11. a 25. 1.	– 16.00	– Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na priorát: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **CREDIDIMUS CARITATI**

Měna účtu: **CZK**

Č.Ú. **258469826**

Kód banky: **0300**